

Jane Floren

Rakvere Ametikool

Erasmus+

Taani, Viborg

02.11.14-14.12.15

Minu praktika Taanis, Viborgis

Viibisin Taanis viis nädalat (02.11.14-14.12.15). Minu koduks oli Mercanteci ühiselamu. Tööandja oli Line Sjørp ja ettevõtteks Carsten Sørensen A/S. Riigiks Taani ja linnaks Viborg. Grupikaaslaseid oli viis. Praktikad toetas Erasmus+.

Üks lennuk. Teine lennuk.

Vanemad saatsid mind Tallinna lennujaama ilusti ära. Kallistasin neid tugevasti, kuna teadsin, et jään neid väga igatsema ja nendegi silmis oli juba igatsust näha. Vaatasin veel korra selja taha ja suundusin koos Gloriaga (minu toa- ja grupikaaslasega, kelle erialaks oli kokandus) lennujaama. Juba liitusid meiega ka Aleksander (Gloria klassivend) ja Alari (minu klassivend). Kell oli seal maal, et varsti sai minna turvatsooni, kuid üks meie kaastest oli alles puudu, nimelt Christian. Ootasime natuke – ja ka tema jõudis kohale. Kõik otsisid oma paberid välja, et piletid check-in teha. See võttis aega ja meil oli tükk tegemist. Lõpuks saime abi ja asja tehtud. Kui panin kohvri lindile, mis näitas, kui palju see kaalub ja ega see normi ületa, tundsin, et olen nõ omas mullis, pisut äraolev. Õnneks oli kohvri kaaluga kõik korras. Mööda märgistatud rada kõndisin, spordikott käes, piletikontrolli juurde. Seal oli samuti kõik korras. Edasi suundusin turvavärava poole, kus tuli kõik asjad välja laduda ja metallasjad ära võtta. Sealtki sain ilusti läbi. Ja nii olingi ohutustsoonis.

Uudistasime Gloriaga ringi, vaatasime ja rääkisime juttu. Tema oli varemgi Taanis käinud, seega polnud kõik tema jaoks nii eriline ja uus kui minu jaoks. Ta rääkis, mis võimalused Taanis on ja mida seal võiks teha. Nii see aeg möödus ja juba saimegi lennuki peale. Mul hakkas lennuki õhku tõustes natukene isegi kõhus keerama, aga muud hullu polnud. Lennuk õhus, pakuti teed, kohvi, vett jne. Mina palusin vett. Vaatasin aknast välja – see oli imeline, need pilved, maastik ja kõik. Pisut üle ühe tunni sõitu – ja olimegi jõudnud Taani riigi kohale. See oli IMELINE TUNNE. Samas aga ei jõudnud see teadmine veel ikkagi üleni ja päriselt päralt, et NÜÜD MA OLENGI TAANIS.

Lennuk maandus ja olime jõudnud Kopenhaagenisse. Meie suundusime sealt maha ning ootasime järgmist lendu, mis viis Aarhuse linna. Seal olid meie kontaktisikud juba ees ning lennu ootamise aeg möödus kiiresti, kuna oli uut ja põnevat. Esimesena läksid kõik otse loomulikult ostlema ja seda tegin mina ka. Gloria soovitusel otsin ma endale päris hea parfüümi, mida ma kasutan siamaani. Kahjuks on seda nii väheseks jäänud, kuid siiski meenutab see tugevasti Taanit. Edasi läksid juba kõhud tühjaks ja kõik suundusid süüa otsima ja ostma. Mina võtsin lähimast putkast võileiva ja Coca-Cola. Edasi sai pisut ka niisama oldud ja passitud, enne kui pidi järgmise lennuki peale minema. Õnneks enne lennuki peale minemist pakuti seal kohvi, teed ja vett. Kuna need olid tasuta, siis kõik krahmasid ikka mitu tükki kõike. See oli naljakas.

Lennuki aknast vaadates oli vaade imeline. Oli juba palju pimedam ja selle tõttu tulid linnatulukesed ja -valgustus nii hästi esile. Pilt oli kirjeldamatult ilus. Lend jäi lühikeseks, sest peagi olime Aarhuse lennujaamas. Tunnike autoga sõitu ja olimegi oma linnas, Vibaorgis.

Esimesed muljed

Maha tulnud ja kohvid käes (need olid natukene põrutada saanud), suundusime uksest välja. Kontaktisikud juba ootasid meid. Esimesed muljed olid toredad. Liikusime autode juurde ja sõitsime Mercanteci, mis pidi saama meie koduks viieks nädalaks.

Ühiselamu oli vägagi suur ja tundus, et seal elab päris palju õpilasi. Kohale jõudes söödeti meil kõhud täis ja me saime suunduda oma tubadesse. Poisid olid omaette, mina ja Gloria jagasime tuba. Gloria astus tuppa ja võttis ühe voodi ära, seega jäi mulle teine. Sinna korraks pikali visates mõtlesin, kui uskumatu see on, et olen Taanis. Hakkasin kohvrit lahti pakkima ja asju ära paigutama. Esimene õhtu möödus mul rahulikult. Olin nii väsinud, et heitsin magama. Selline oli minu esimene päev Taanis.

Teisel päeval ärgates avasin silmad, tegin ennast korda, kuna pidime sööma minema ja siis linna peale ekskursioonile, mille korraldas kontaktisik. Gloria ei tulnud meiega, kuna tema juba tundis linna eelmisest aastast. Linnas käisime kuulsaima kiriku juures, vanalinnas, näidati erinevaid kohti ja linna ümbrust. Meile tutvustati ka koole, kus me pidime esimese nädala viibima. Linnas käidud, otsustasime tagasi jõudes, et lähme poodi – ja nii ka tegime. Hiljem tuli juba sööma minna, nimelt oli seal eraldi suur söökla, kus sai kaks korda päevas süüa. Käsime siis oma grupiga söömas ära ja peale seda suundusid kõik oma tubadesse tagasi. Mina avasin toas sülearvuti ja jagasin teistega oma muljeid ja tegemisi. Veetsin arvutis aega, kuni tuli magama heita.

Mercantec, meie kodu viieks nädalaks

Nädala sees oli enamasti nii, et kell 6.20-6.45 oli äratus. Vahetasin vaikselt ja ruttu riided. Pesin silmad ja hambad, võtsin oma asjad, läksin paarilise ukse taha ja kolkisin seal nii kaua, kuni tema „kargud alla ajas“, et sööma minna. Juba kell 7.00 oli ühiselamu eest väljasõit. Chris oli autotöökogas, kokad õppeköögis ja meie veetsime esimese nädala kõrval majas, värvides seinu. Kuna meie eriala õpetajad oskasid väga vähe inglise keelt, juhendas meid ainult üks inimene, kes oskas natukene rohkem inglise keelt. Teisel nädalal oli alguses meil üks mees praktikajuhendaja. Ta oskas väga hästi inglise keelt ja sai mu paarilisega hästi jutule. Minu inglise keele oskus ei ole tugev ja ma väga ei osanudki nende teemadega kaasa minna, kuid kuidagi ajasin omad asjad ära. Peale teist nädalat tuli meile üks naine praktika juhendajaks. Tema oskas samuti inglise keelt ja juhendas meid kuni praktika lõpuni.

Vahel olid söökla ukсед olid alles kinni, kui sinna jõudsim. Siis pidime akna taga käima ja paluma, et nad teeksid ukse varem lahti – muidu oleksime autost maha jäänud. Sõime ära ja läksime objektidele. Lõuna pidime endale kas kaasa tegema või ostma. Enamasti tegime hommikuti enne tööle minekut võileivad kaasa, vahel sõime ka salatit, mille samuti ise tegime, ja puuvilju. Töö juures pause tehti siis, kui sooviti, ja lõunapaus oli 30 min. Siis mugisime oma võileibu, mis me kaasa teinud olime. Tööpäev sai umbes 15.30-16.30 läbi. Tagasi saime samamoodi autoga.

Tavaliselt olin peale tööpäeva hirmus väsinud ja seega esimese asjana, mida tegin, oli see, et tõmbasin tööriided seljast, panin muusika käima ja läksin pesema. Ma ei tea, kui kaua ma seal ligunesin, kuid ikka päris kaua, ma arvan. Õnneks oli see hea, et paariline oli siis veel koolis või ära. Ning mul oli vähemalt omaette olemise aeg. Siis panin riidesse ja istusin sülearvutis, kuni toakaaslane tagasi jõudis, et saaksime jälle kõik koos õhtust sööma minna. Ja tagasi tuppa tulles istusin jälle natukene sülearvutis ja suundusin magama. Sellised olid argipäevad nädala sees.

Ootamatuid juhtumisi oli ka piisavalt. Üks oli see, kui kontaktisik Taanis nõ alt ära hüppas. Ta ei olnud enam meie jaoks kättesaadav ega olemas. See oli umbes kolmandal nädalal, kui me enam temaga ühendust ei saanud. Seega pidime ülejäänud kaks nädalat iseseisvalt toime tulema ja probleeme lahendama. Näiteks selle, kuidas saada ärasõidu päeval tagasi lennujaama. Õnneks me hoidisime kokku ja käisime koos kõrvalhoonest ja koolist abi küsimas ning saime hakkama. Saime endale transpordi, mille eest nemad raha ei küsinud. Teiseks sündmuseks oli see, kui Gloria rahakott ja dokumendid ära varastati. Tema töökoha ülemus aitas siis tal need asjad joonde ajada. Ja kui me

haigeks jääme või kehv olla oli, siis kirjutasime ise oma ülemusele, et ei tule praktikale, või siis paariline ütles edasi. Aga üldjoontes sujus kõik nii nagu pidi.

Mis töid me tegime? Enamasti oli meie ülesandeks tapeetimine. Tapeet oli valget värvi ja sellel olid klaaskiud sees. Värvisime samuti valge või mõne heledama toonidega, peamiselt lagesid ja seinu. Ühe korra saime isegi pörandat lihvida ja üle lakkida. Saime ka vana värvi maha kraapida. See oli kõige jubedam töö, mis ma kunagi teinud olen. Ma olin nii must kui vähegi sai veel olla. Igasuguseid teisi väiksemaid töid tegime veel ka. Näiteks sain ma masinaga pahteldada. See oli päris vägev kogemus. Ühesõnaga, teostasin erinevaid sisetöid.

Reede õhtuti käisime harilikult väljas: uudistasime linna, tutvusime inimestega ja lõbutsesime. Külastasime ka erinevaid klubisid ning baare. Kuna me kõik olime täisealised, siis polnud sellega probleeme. Üks minu lemmikumaid kohti oli veel kommipood. Sõna otseses mõttes kommipood, kus oli maiustusi maast kuni laeni välja. Seal sai neid ikka ostmas käidud. Sai ka poodides käidud ja raha kulutatud. Küllastasin veel erinevaid parke, sinna viisid meid kohalikud sõbrad.

Käisime Chrisi ja Alariga ka veekeskuses. Seal oli samuti üsna lõbus. Naljakas oli seik, kui meid mullivannist minema aeti. Kui mullivann töötab, oli see alati rahvast täis. Avastasime, et see on tühi, suundusime jooksuga sinna ja istusime ootama, et „mullikas“ tööle hakkaks. Meile aga öeldi, et vann puhastub ja me ei tohi seal istuda. Nii me jäime sinna ootama ja passima, kuni puhastusprotsess ära lõpeb. Saime kõvasti naerda. Ühe korra käsime me Alariga isegi väljas söömas ja meile sattus ikka mega hea koht. See asus kuskil vanalinnas mingis majakeses ja sealsed toidud tahtsid keele alla viia – ja milline teenindus! Igatahes väga viis pluss kogemus. Gloriaga käisime me wrapi-söögikohas ja sealgi oli väga mõnus ja sai päris palju nalja ka.

Nädalvahetusel pesime ka pesu. Ühiselamu all olid pesumasinad, kuhu pidi mündid sisse panema, et saaks pesu pesta. Oma pesuvahend pidi kaasas olema. Enamasti pesime koos Gloriaga pesu ja samal ajal- ning selle tõttu oli meie pisike tuba kuivavat pesu täis.

Viimasel nädalal puhastasin uksi ja aknaid vanast värvist, see oli suhteliselt nüri töö ja kuna mul oli kehv olla ka, siis otsustas minu paariline viimasel päeval neid ise puhastada ja lasi minul puhata. Peale seda päeva jäin ma väga haigeks: mul tõusis palavik, tulid nohu ja köha, nõrkus ja muud nähud. Kui uskuda Internetti, siis vihjas kõik sellele, nagu oleks mul Ebola, see kuulus viirus, täiega selline tunne oli. Otsustasin siiski uskuda, et ei ole midagi, on tavaline külmetus. Gloria ning Alari said mu hirmude üle igatahes kõvasti naerda. Kusjuures klassivennaga oli mul tõeliselt vedanud, kuna ta oli väga vastutulelik ja jagas mulle oma ravimeid. Mina polnud ravimeid kaasa võtnud. Ma ei arvestanud sellega, et haigeks jään. Paari päeva pärast oli mul juba parem olla ja sain tööle tagasi suunduda, küll

ainult mõneks päevaks, kuna see oli viimane nädal. Juba jõudiski kätte reede ja meie kaks viimast päeva Taanis.

Tagasi koju

Ärasõidu hommik oli minu jaoks rõõmustav ja samas kurvastav. Kurvastav selle tõttu, et nii palju jäi veel avastamata ja tegemata. Mõned sõbrad jäid maha. Ja ühiselamu tuba oli nii koduseks muutnud. Rõõmustav oli see, et ma näen jälle oma perekonda, saan neid kallistada ja süüa eestimaist toitu. Sellised mõtted sähvisid mul peas terve kodutee. Jõudes Aahruse lennujaama, võtsime oma kohvrid ja sisenesime hoonesse. Muidugi pidime seal end ka registreerima, et saada Kopenhaageni lennujaama. Sealne registreerimismasin oli eelmisest veelgi keerulisem ja selle toimimispõhimõtetest ei saanud keegi aru, seega küsisime abi. Teenindaja aitas meid meeeldi ja saime asjad joonde. Läks vaid veidi aega, kuni juba saimegi lennuki peale. Lennates tagasi, tuli aina suurem rõõm sisse, kuna teadsin, et varsti jõuan kodumaale tagasi.

Kopenhaageni lennujaamas tegime viimaseid sisseoste. Siis läksime Gloriaga teisele korrusele ja vedelesime toolidel. Vaatasime, kuidas lennukid maanduvad ja tõusevad ja tegime viimaseid pilte. Aeg venis ja venis, lõpuks siiski pidime oma terminali üles otsima, et suunduda lennuki peale. Ja küll lennukisse minnes oli hea tunne! Kõik olid väsinud nägudega ja koduootuses. Pime oli ka juba. Kuna mul oli tervis veel nõrk, siis läksid kõrvad päris korralikult lukku. Maandusime ja kui Eestis olime, siis kõigil silmad särasid. Teistel olid inimesed vastas, ainult minu vanemad ootasid kodus. Seega leppisin Gloriaga kokku, et saan temaga Tallinnast Rakverre – ja nii hakkasime tagasi sõitma. Koju jõudes astusin tупpa ja ohoh, kohver lagunes ribadeks, kuna oli niivõrd palju viga saanud. Jagasin oma kingid perele ära ja kallistasin neid. Tormasin kööki ja – mis ma näen –, praetud liha, nammmiiii, mugisin kõhu täis. Läksin vanematega muljetama, kirjutasin sõbrannadele ja sõpradele. Nädala jooksul sain kõigiga kokku ja rääkisin muljeid. Nii hea oli kodus tagasi olla.

Mida õppisin enda kohta ja mida arendasin?

Kuidas ma üldse Taani praktikale sattusin? Klassivend utsitas tagant. Ma ise arvasin, et mina küll sinna minna ei saa, kuna mu inglise keel on nõrk. Siiski oli mu motivatsioon nii kõrge, et see pani mind pingutama. Telefonikõne, et ma saan Taani praktikale, tuli mulle kaks kuud enne ärasõitu – ja ma olin väga õnnelik.

Enne minekut korraldati ka tutvustustunde, mis olid kohustuslikud. Seal räägiti meile kõigest, mis välismaapraktikaga kaasneda võib: ohtudest ja muust säärasest. Sellest, mida tuleks kaasa võtta jne. Paar nädalat enne ärasõitu olid ka 10-tunnised inglise keele kursused. Kõik see oli mulle abiks.

Mida õppisin enda kohta ja mida arendasin? Esiteks õppisin ma enda kohta seda, et suudan võõras keskkonnas edukalt hakkama saada. Muutsin iseseisvamaks. Mul on hea pingetaluvus. Ma suudan igas olukorras hakkama saada. Õppisin rohkem ka teistega arvestama. Õppisin oma aega paremini planeerima. Laiendasin oma silmaringi, tutvusin uue kultuuriga. Erialaselt omandasin uusi võtteid. Arendasin edasi oma seniseid oskusi. Sain uut informatsiooni. Sain palju mälestusi, mis ei unune iialgi. Seega oli see kõik ainult positiivne ja tuli mulle igatepidi kasuks ja neid teadmisi ja kogemusi saan ka tulevikus rakendada. Kindel mis kindel, et kunagi reisin ma sinna tagasi, et seda kõike uuesti kogeda, aga juba teadlikumalt.

Täna kõik, kes aitasid meid Taani jaoks ette valmistada. Aitäh, Katre Lomp, aitäh, inglise keele õpetaja. Aitäh, klassijuhataja. Aitäh, tore seltskond, ja suurim aitäh õpetajatele, kes leidsid, et olen Taani mineku jaoks sobiv kandidaat. Aitäh Taanile, et andis unustamatuid mälestusi. Suur aitäh Erasmus+ programmile, et toetate meie kutseõpilasi ja annate selliseid võimalusi meie Eesti noortele.

Minu nõuanded teistele edaspidiseks

1. Ära karda, võta risk ja kandideeri.
2. Võta kõike, mis annab võtta ja usu, sa ei kahetse seda.
3. Järgi reegleid ja kõik on korras.

4. Paki kaasa mõned kodu meenutavad asjad. Need tekitavad võõras riigis kodusema tunde.
5. Paki riideid ja soojemaid riideid kaasa.
6. Hoia raha, sest seda läheb sul seal vaja. Mõtle, kuhu kulutad.
7. Kandideerimisel räägi nii, nagu mõtled, ja jää iseendaks.
8. Kui sa tunned, et sul on nõrk inglise keel, siis ära takerdu selle taha, proovi ikkagi, võib-olla on sul mõni teine eelis teiste ees, miks just sina peaksid sinna saama.